

MAVININ
KIZI

Emily

KAYIP CENNET

L. M. MONTGOMERY

YEŞİLİN KIZI ANNE
KİTABININ YAZARI

CARPE
DIEM

Mavinin Kızı Emily

Kayıp Cennet

Yazar: L. M. Montgomery

Çevirmen: Asena Meriç

Yayın Yönetmeni: Sibel Talay

Kapak Tasarımı: Esra Gevrek

Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Genç Kurgu / Edebiyat-Roman-Öykü

1. Baskı, İstanbul, Ağustos 2021

Yayıncılık Sertifika No: 45585

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,

Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul

0212 511 24 24

kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com

instagram/carpediemkitap

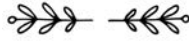
© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak

Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık

Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Yeni Bir Arkadaş

Emily, evden kaçtığı o akşam Ilse Burnley ile karşılaştı. Bir çitin üzerinde oturuyordu. Neşeyle dans ederek ona doğru ilerledi. Ilse'nin altın rengi saçları genç köknarın altında ısıltılı parlıyordu. Emily onu okulun ilk gününden beri görmemişti ve şimdi böyle bir zamanda karşısına çıkmasına çok şaşırmıştı.

“Hey! New Moon'un kızı” dedi Ilse, “Böyle nereye koşuyorsun?”

“Kaçıyorum” dedi Emily, hiç saklama gereği duymadan. “Botlarımı çıkarıp dışarıda yalın ayak gezdiğim için Elizabeth Teyze beni odaya kilitledi. Bence bu hiç adil bir karar değildi. O yüzden ben de pencereden kaçtım.”

Ilse, “Seni günahkâr!” dedi.

Emily, kendisi için böyle bir tanımlama yapılmasından rahatsız oldu. Gerçi Ilse bunu şaka yollu söylemişti. Ama günahkâr olarak nitelendirilmek Emily'ye göre hoş bir şey değildi.

“Bunun bir günah olduğunu sanmıyorum” dedi Emily dürüstçe. “O odada kalmaktan çok korktum o kadar.”

“Peki şimdi nereye gidiyorsun?” diye sordu Ilse. “Bir yere sığınman gerekecek, dışarıda kalamazsın. Fırtına yaklaşıyor.”

Emily gök gürültüsü ve fırtınalardan hoşlanmazdı. Şimdi evden kaçtığı için vicdan azabı duymaya başlamıştı.

“Tanrı’nın beni cezalandırmak için o fırtınayı başlattığını mı düşünüyorsun yani?” dedi Emily.

“Hayır” dedi Ilse kinayeli bir bakış atarak. “Eğer Tanrı varsa, bence hiçbir şey için öyle yaygara koparmaz.”

Emily, “Ne demek eğer Tanrı varsa? Sen, Tanrı’nın varlığına inanmıyor musun?”

“Bilmiyorum. Babam olmadığını söylüyor. Ama bu durumda, bunca muhteşem şey nasıl meydana gelmiş olabilir? Bazı günler bir Tanrı olduğuna inanıyorum, bazı günler de inanmıyorum. Neyse bırakalım şimdi bunu... Bence benimle eve gelsen iyi olur. Yolun diğer tarafında hiç kimse yok. Etraf öyle ıssızdı ki korkudan koşarak buraya geldim.”

Ilse bunu söyleyip çitin üzerinden yere zıpladı. Ve elini Emily’ye doğru uzattı. Emily onun elini tuttu. Birlikte hızla koşmaya başladılar. Koca John’un arazisindeki geniş çimenlikten, henüz ürkütücü yıldırımlar tarafından yutulmamış, batmak üzere olan güneşin tadını çıkaran, kocaman gri bir kediye benzeyen eski Burnley evine doğru koştular.

İçerisi, bir zamanlar oldukça lüks sayılan mobilyalarla doluydu. Evin içi korkunç dağınıktı ve her şeyin üzerini kalın bir toz tabakası kaplamıştı.

Görünüşe göre hiçbir şey olması gereken yerde değildi ve eğer Laura Teyze mutfağı görecekti olsaydı kesinlikle korkudan bayılırdı. Ama oynamak için güzel bir yerdi. Zaten karışık olan evi dağıtmamak için dikkatli olmanıza gerek yoktu.

Ilse ve Emily, gök gürültüsü ve şimşek şiddetlenene kadar evin her yerini dolaştılar, hatta saklambaç bile oynadılar. Gök gürlemeye başlayınca Emily kanepeye doğru ilişti ve cesaretini toplamaya çalıştı.

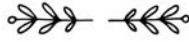
“Gök gürültüsünden korkmuyor musun?” diye sordu Ilse’ye.

“Hayır, şeytandan başka hiçbir şeyden korkmam” dedi Ilse.

“Şeytana inanmadığını sanıyordum. Rhoda senin inanmadığını söylemişti.”

“Tabii ki bir şeytan var, diyor babam. O sadece Tanrı’ya inanmadığını söylüyor. Dediği gibi bir şeytan varsa ve onu dizginleyecek ve bizi ondan koruyacak bir Tanrı yoksa, o zaman şeytandan korkmam şaşılacak bir şey değil, öyle değil mi? Bu arada şu iki yüzlü Rhoda’dan uzaklaşmana da çok sevindim. Onun pembe yalanlarının ne zaman farkına varacaksın diye bekliyordum. Ben asla yalan söylemem. Babam bir keresinde eğer yalan söylediğimi yakalarsa beni öldüreceğini söylemişti. Emily Byrd Starr, bence biz seninle iyi arkadaş olabiliriz. Eğer aynı sırada oturabileceğimizi bilsem, okula her gün giderim, bundan emin ol.”

“Elbette, arkadaş olabiliriz” demekle yetindi Emily. Kasıtlı olarak çok umursamıyormuş gibi bir tavır takınıyordu. Çünkü Rhoda ile arkadaşlıklarından dili yanmıştı. Ve bundan böyle herhangi birine arkadaşlık için sonsuz bağlılık sözü vermeye hiç niyeti yoktu. Bu konuda dersini çoktan almıştı.

“Kimse benimle konuşmuyor” dedi Ilse. “Sen benimle konuşur musun? Ama tuhaf giysiler giydiğim ve Tanrı’ya inanmadığım için benden utanmayacaksınız söz mü?”

“Tamam” dedi Emily. “Ama eğer babamın Tanrısı hakkında bir şeyler bilmiş olsaydın, Tanrı’ya inanmak konusunda kesinlikle fikrini değiştirirdin.”

“Hayır, değiştirmezdin. Ayrıca, eğer bir Tanrı varsa, bence o insanların inanış şekillerine göre değişmez. Sadece bir Tanrı vardır.”

“Bilemiyorum” dedi Emily tereddütle. “Öyle olduğunu sanmıyorum. Çünkü Ellen Greene’in Tanrısı babaminkine hiç benzemiyor, Elizabeth Teyze’ninki de çok farklı. Ama en azından onunki adaletli bir Tanrı. Eminim Laura Teyze’nin Tanrısı da başkadır, iyi ve lütufkârdır ama yine de onun bile babaminki kadar harika bir Tanrı’ya inandığını düşünmüyorum.”

“Konuyu değiştirelim, Tanrı hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum” dedi Ilse rahatsız olmuş bir şekilde.

“Ama ben hoşlanıyorum” dedi Emily. “Bence Tanrı çok ilginç biri. Senin için dua edeceğim Ilse, babamın Tanrısına inanman için.”

“Saçmalama!” diye bağırdı Ilse, sakladığı bir nedenden ötürü fikirden hoşlanmamıştı. “Benim için dua falan etmeyeceksin!”

“Peki, sen hiç kendin için dua etmiyor musun Ilse?”

“Evet, bazen. Geceleri kendimi çok yalnız hissettiğimde. Ama kimsenin benim için dua etmesini istemiyorum. Seni bunu yaparken yakalarsam, Emily Starr, gözlerini oyarım! Gidip arkamdan gizlice benim için dua falan etme!”

“Pekâlâ, bunu yapmayacağım” dedi Emily, iyi niyetli teklifinin karşılık bulmamasından dolayı utanmıştı. “Ama tanıdığım her bir ruh için dua etmem edeceğim, tabii seni hariç tutarak.”

Ilse bu fikirden de hoşlanmış görünmüyordu. Ama gülümsedi ve Emily’ye samimi bir şekilde sarıldı.

“Her neyse, kimse beni sevmiyor. Lütfen sen de ben-den nefret etme” dedi.

“Baban seni seviyordur eminim, Ilse.”

“Hayır” dedi Ilse, “Babam beni umursamıyor. Hatta bazen beni görmekten nefret ettiğı bile oluyor. Ama beni sevmesini gerçekten çok isterdim. Çünkü o birini sevdiğinde harika bir adam olabilir. Büyüdüğümde ne olacağım biliyor musun? Bir hatip olacağım.”

“O da ne?” diye sordu Emily.

“Kürsüye çıkıp konuşma yapan kişi. Kesinlikle bunu iyi yapabilirim. Peki, sen ne olacaksın?”

“Bir şair.”

“Vay canına!” dedi Ilse, “Şiir yazabildiğini bilmiyordum.”

“Evet, yazıyorum” dedi Emily gözleri parlamış bir şekilde. “Üç tane yazdım. Fakat birini Rhoda için yazmıştım ve sonradan onu yaktım. Son yazdığım, bir düğün çiçeği hakkında. Ve içlerinde en iyisi o oldu bence.”

“Hadi o zaman, ne duruyorsun, şiirini oku da dinleyelim” dedi Ilse.

Emily gururla şiirini okumaya başladı. Son satırı da okuduktan sonra ne düşündüğünü anlamak için Ilse’nin gözlerine baktı.

“Emily Byrd Starr, bunların hepsini, tamamen kâfandan uydurarak sen mi yazdın?”

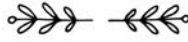
“Aynen öyle.”

“Yemin et!”

“Yemin ederim.”

Ilse uzun bir nefes aldı.

“Sanırım sen gerçek bir şairsin.”

Aslında bu, Emily için çok gurur verici bir andı ama şimdi başka şeyleri düşünmesi gerekiyordu. Fırtına dinmiş, güneş de çoktan batmıştı. Kısa bir süre sonra karanlık iyice çökmüş olacaktı. Emily, yokluğu fark edilmeden boş odaya geri dönmesi gerektiğini düşündü. Elizabeth Teyze ile arasının daha da bozulmasını istemiyordu. Onun ceza vermek konusunda ne kadar ileri gideceği hiç belli olmazdı.

Az sonra, yeni arkadaşının cesur kişiliğinden de etkilenmiş olarak karanlığa aldırmadan kendini dışarı atmış eve doğru koşuyordu. Karanlıkta uçan lambalara benzettiği ateşböcekleri ile dolu olan Koca John'un, çalılıklarından geçti. Pencerenin önüne geldiğinde şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Merdiven gitmişti!

Emily, çaresiz bir şekilde mutfağın kapısına doğru yöneldi. Sanki içerde ölüm fermanı verilecek olan bir suçlu gibi hissediyordu.

Kendi cenazesine gider gibi ağır ağır yürüdü. Bir yandan duyduğu endişe, diğer yandan hissettiği suçluluk duygusuyla baş etmeye çalışıyordu. Fakat suç işleyen insanların, bunu telafi etmek için bir sefere mahsus da olsa ikinci bir şansa hakları yok muydu?

İçeri girdiğinde Laura Teyze'nin mutfakta yalnız olduğunu gördü.

Laura Teyze onu görünce hayret etti. "Emily tatlım, sen nasıl buraya gelebildin?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ben de tam seni dışarı çıkarmak için yukarı çıkmak üzereydim. Elizabeth öyle tembihledi ve bir dua toplantısına katılmak üzere az önce gitti."

Laura Teyze, ona Elizabeth'e çaktırmadan odanın kapısına birkaç kez gizlice gittiğini ve odadaki sessizlik nedeniyle endişeye kapıldığını söylemedi.

Fırtına devam ederken bile Elizabeth kapının açılmasına izin vermemişti. Laura, Emily'nin korkup bilincini kaybetmesinden endişe etmişti.

Emily, ona her şeyi anlattı. Laura Teyze, onun için son derece endişe duyarken Emily'nin odadan kaçıp alacakaranlıkta kaygısızca dışarıda dolaşmasına bir an için kızsada, onun başına bir şey gelmeden eve dönmüş olmasına şükretti.

Emily bu işten düşündüğünden çok daha kolay sıyrılmıştı. Laura Teyze'nin, onun sırrını saklayacağını biliyordu.

Laura Teyze, yatmadan önce Saucy Sal'in bir kase süt içmesine, Emily'nin de tatlı atıştırmalıklardan yemesine izin verdi. Ardından onu kucaklayıp öpücüklerle yatağına yatırdı.

Bir yandan ağızındaki kurabiye parçasını geveleyen Emily, teyzesine baktı. “Bugün yaptıklarımın sonra, bana bu kadar iyi davranmamalıydın” dedi. “Yalın ayak dışarlarda gezmek iyi bir fikir değildi sanırım, Mur-rayları utandırdım.”

Laura Teyze, “Yerinde olsam, kapıdan her çıktığımda botlarımı çıkarıp bir köşeye saklardım” dedi. “Ama geri dönmeden önce onları giymeyi unutmazdım. Elizabeth görmedikten sonra, bunu yapmanın hiç sakıncası yok.”

Emily, ağızındaki lokmayı bitirene kadar bunu düşündü. Sonra “Gerçekten iyi bir fikir” dedi. “Ama artık böyle şeyler yapmak istemiyorum. Sanırım Elizabeth Teyze’ye itaat etmeyi öğrenmeliyim. Çünkü o bu ailenin reisi.”

“Böyle sözleri nereden buluyorsun?” dedi Laura Teyze.

“Aklıma geliveriyor Laura Teyze. Bu arada, biliyor musun, bence Ilse Burnley ile çok iyi arkadaş olacağız. Onu sevdim. Önceden olsa ömür boyunca arkadaş kalacağımızı düşünürdüm ama artık bu konuda bir daha hayal kırıklığı yaşamak istemiyorum.”

“Zavallı Ilse!” dedi Laura Teyze içini çekerek.

“Evet, babası onu pek sevmiyor. Bu korkunç bir şey değil mi?” dedi Emily. “Sence neden sevmiyor?”

“Seviyor aslında. Sadece sevmediğini düşünüyor sanırım.”

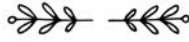
“Ama neden böyle düşünüyor?”

“Bunları anlayabilmek için henüz çok gençsin, Emily.”

Emily bunu duymaktan hiç hoşlanmıyordu. Aslında insanlar ona bir şeyleri açıklama zahmetine katlansalar ve bazı konulara o kadar da gizem katmasalar, zekâsıyla her şeyi anlayabileceğini düşünüyordu.

“Keşke onun için dua edebilseydim” dedi Emily. “Ama onun inanmadığını bile bile bunu yapmak sanırım dürüstçe olmaz. Fakat her duamda Tanrı’dan tüm arkadaşlarımı korumasını istiyorum. Böylece o da bu duanın içine girmiş oluyor. Belki bunun bir faydası olur.”

Tansy Patch

Emily ve Ilse, ilk kavgalarından önce bir iki hafta boyunca harika vakit geçirdiler. Koca John'un çalılık-larında inşa ettikleri oyun evinin içinde bir salon olup olmayacağına dair basit bir tartışmadan doğan oldukça korkunç bir kavga etmişlerdi.

Emily evin salonunun da olması gerektiğini düşündü ama Ilse ısrarla bunu istemedi. Üstüne üstlük, kızdığında kendini kontrol edemedi ve Emily'ye çok kırıcı ve kaba sözler söyledi. Bunlar belki de Blair Water'daki kızlardan çoğunun hayatlarında hiç duymadığı sözlerdi.

Emily de çok sinirlenmişti, ama Ilse gibi şiddetli sözler savurmadı. Onun daha çileden çıkarıcı olan Murray tarzı bir soğukkanlılığı ve ağırbaşlı tutumu vardı.

Ilse'nin yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu. O sırada büyük bir taşın üzerinde oturan Emily ise Ilse'ye alaycı bakışlar atıyordu. Ilse bu duruma daha da sinirlendi.

Dışarıdan bakan biri için her ikisi de bu öfkeli hal-leriyle o kadar tatlı görünüyordlardı ki daha sık kavga etseler fena olmazdı.

Ilse “New Moon’da yaşıyorsun diye bana patronluk taslayacağını sanıyorsan yanıyorsun, seni küçük titrek, sümüklü şey!” dedi ayağını yere vurarak.

“Sana patronluk falan taslamıyorum! Merak etme, bir daha seninle asla görüşmeyeceğim zaten” diye karşılık verdi Emily.

“Senden kurtulduğuma sevindim, kendini beğenmiş!” diye bağırdı Ilse. “Benimle bir daha asla konuşma! Ve benimle ilgili bildiklerinden sakın kimseye bahsedeyim deme!”

Emily üstüne basa basa “Merak etme, senin hakkında hiç kimseye tek kelime etmeyeceğim. Ama senin hakkındaki düşüncelerimi kesinlikle tekrar gözden geçireceğim” dedi. Bunun Ilse için, hakkında konuşulmasından daha can yakıcı olduğunun farkındaydı.

Ilse bunu duyunca çılgına döndü. Emily kendisi hakkında neler düşünecekti, kim bilir? Bir de onun hayal gücünün ne kadar zengin olduğu düşünülürse...

“Ne düşündüğün umrumda mı sanıyorsun, seni küçük yılan? Senin hiçbir şey hakkında fikrin yok!”

“Kuru fikirlerden daha iyi bir şeyim var” dedi Emily küçümseyen bir gülümsemeyle. “Senin asla sahip olmayacağın bir şey, Ilse Burnley.”

Ilse, Emily’yi dövme ister gibi ellerini yumruk yaparak ona doğrulttu.

“Hah! Benden daha iyi şiir yazdığın için ben de üzüntüden neredeyse kendimi asmayı düşünüyordum!” dedi kinayeli bir şekilde.

“Öyleyse ip alman için sana biraz bozuk para verebilirim” dedi Emily.

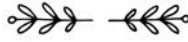
Ilse bu tartışmada kaybettiğini anlamıştı.

“Cehenneme kadar yolun var!” dedi.

Emily cehenneme değil, New Moon’a doğru yola koyulmak üzere ayağa kalktı. Ilse de, sinirli bir şekilde çalılıkları yara yara evine doğru yürüdü.

Emily kendini berbat hissediyordu. İşte, bir arkadaşlığı daha bitmişti. Hem de öncekinden çok daha güzel bir arkadaşlık... Ilse onun için kesinlikle harika bir arkadaş olmuştu. Onu kaybetmek çok acıydı. Emily öfkesi geçtikten sonra çatı katına çıktı, pencerenin önüne oturup uzun süre ağladı.

“Zavallı ben!” dedi çok içlerlemiş bir şekilde. Gözlerinden yaşlar süzölmeye devam ediyordu. Rhoda’ya karşı hissettiğı kadar içi acımıyordu. Çünkü adil ve açık bir şekilde tartışmışlardı. Sırtından bıçaklanmamıştı. Ama elbette o ve Ilse bir daha asla arkadaş olmayacaklardı. Sana yılan diyen ve cehenneme gitmeni söyleyen biriyle arkadaş olamazdın. Bu imkânsızdı. Ayrıca Ilse de onu asla affetmezdi, çünkü Emily de onu çok kırabilecek şeyler söylemişti.

Emily ertesi sabah oyun evine gitti. Yerdeki kırık tabak ve tahtaları almak için eğildiğinde çok şaşırdı. Ilse, güzel bir salon düzenlenmiş ve oturma odasına bir ladin kemerle bağlanmıştı.

“Merhaba, hanımefendi. İşte oturma odanız ve umarım şimdi hoşunuza gider” dedi neşeyle Ilse. “Ne yaptın onca saattir? Hiç gelmeyeceğini sanıyordum.”

Emily ikinci arkadaşlığını gömdüğü ve mezarı üzerinde ağladığı trajik gecenin ardından, aralarındaki arkadaşlığın tamamen sona erdiğini düşünmüştü. Ilse ise sanki aralarında hiç tartışma yaşanmamış gibi davranıyordu.

Emily ona bunu ima ettiğinde “O dündü” dedi Ilse. Emily, Ilse’nin sanki çok uzak bir geçmişten söz ediyormuş gibi rahat davranmasına şaşırmıştı. Dün ve bugün, Ilse’ye göre çok farklı iki zamandı. Emily de bunu kabul etmek durumunda kaldı.

Emily'yi şaşırtan diğer şey, Ilse'nin dünkü şiddetli tartışmayı gerçekten de unutmuş gibi görünmesiydi. Bir gün önce yılan olarak adlandırılırken, ertesi gün kucaklanmak ve hiçbir şey olmamış gibi kaldığın yerden devam etmek Emily için tuhaf ve biraz da rahatsız ediciydi.

“Arada geçen zamanda, bunu telafi etmiş olamaz mıyım?” diye sordu Ilse. “Dot Payne asla sinirlenmez, ama onunla yakın arkadaş olmak ister miydin?”

“Hayır, o çok aptal” diye itiraf etti Emily.

“Ve Rhoda Stuart da asla sinirlenmez, ama sen onun nasıl biri olduğunu gördün. Sana onun gibi iki yüzlü davranacağımı mı sandın?”

Emily'nin bu konuda hiç şüphesi yoktu. Ilse ne olursa olsun sadık ve dürüsttü.

Kesinlikle Rhoda Stuart ve Dot Payne ile karşılaştırıldığında Ilse, güneş ışığı gibi parlıyordu yanlarında. Aralarında dağlar kadar fark vardı.

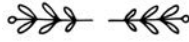
“İnsan mükemmel olamıyor sonuçta” dedi Ilse. “Babamın öfkesinden ben de var işte. Onu öfkeliyken görürsen, ne demek istediğimi anlarsın.”

Emily, şimdiye kadar Burnleyler'in evine birçok defa gitmişti. Ama Ilse'nin bahsettiği gibi babasının öfkeli haline hiç şahit olmamıştı. Zaten sadece bir iki kez karşılaşmışlardı ve onlarda da Doktor Burnley evde Emily gördüğünde, başıyla hafifçe selamlamak dışında onu görmezden gelmişti.

O çok meşgul bir adamdı. Çünkü gerçekten işini çok iyi yapmaya çalışıyordu.

Eğer hastaysanız, Doktor Burnley'nin sizin için yapmayacağı şey yoktu. Ama iyileştiğinizde sizin için parmağını bile kımlıdatmazdı. Hastalara karşı kibar ve sempatik olduğu kadar, diğer sağlıklı insanlara karşı da o derece kaba ve alaycıydı.

Teddy Kent'in hayatını kurtarmak için neredeyse bütün bir yazı Tansy Patch Çiftliği'nde geçirmişti. Teddy hayati tehlikeyi atlatmıştı ve artık ayağa kalkabiliyordu. Ancak tam olarak iyileşmesi, Doktor Burnley'nin tatmin ettiğinden yavaş olmuştu.

Bir gün Emily ve Ilse, ellerinde oltalar ve bir kutu şişman solucanla çalılıkların arasından yürüyerek göle doğru giderlerken, Doktor Burnley onları görmüş ve Tansy Patch Çiftliği'ne gitmelerini söylemişti. “Haydi git ve Teddy Kent ile biraz vakit geçir” demişti Ilse'ye. “O orada çok yalnız ve çok canı sıkılıyor. Gidip onu biraz neşelendirmen sağlığı için iyi olur.”

Ilse gitmek istememişti. Teddy'yi seviyordu ama annesinden hoşlanmıyor gibiydi. Emily de durup dururken oraya gitme fikrinden memnun olmamıştı.

Teddy Kent'i bu ciddi hastalığa yakalanmadan bir iki gün önce ilk kez pazar okulunda görmüştü ve onun yakışıklı bir çocuk olduğunu düşünmüştü. Koyu kah-verengi gür saçları, biçimli kaşları ve mavi gözleri ile çok hoş görünüyordu.

Görünüşe göre o da Emily'yi beğenmişti. Çünkü Emily onu birkaç kez kendisine kaçamak bakışlar atarken yakalamıştı.

Bir erkek arkadaşının olması Emily'ye iyi bir fikir gibi görünmüştü. Ama elbette ki asla bir flört olarak değil.

Okulda bir erkek, bir kıza bir kalem ya da elma verirse ve o kişiyi sık sık oyunlarda partneri olarak seçerse, erkeğe kızın 'flörtü' deniyordu. Emily bu okul jargonundan gerçekten nefret ediyordu.

Tansy Patch'e doğru giderlerken Ilse "Teddy iyi bir çocuk ama annesi tuhaf biri" dedi. "Hiçbir yere gitmiyor, kiliseye bile. Ama sanırım yüzündeki yara izi yüzünden. Onlar Blair Water'dan değiller. Buraya geçen sonbahar taşındılar ve o zamandan beri Tansy Patch dışına çıkmıyorlar. Evlerine de pek gelen giden yok. Fakir ama gururlular. Oraya gittiğimizde annesi biraz tuhaf davranabilir. Ama sorun değil, çünkü dediğim gibi Teddy çok iyi biri."

Tansy Patch'e vardıklarında, düşündükleri gibi Bayan Kent, onlara tuhaf bakışlar atmadı. Ama biraz mesafeli davrandı. Açık kahverengi, ipeksi saç bukleleri, kederli bakan gözleri ve soluk yüzünde çapraz bir şekilde uzanan geniş bir yara izi vardı. Yapı olarak minyon biriydi.

Yüzündeki yara izi olmasa aslında güzel bir kadınsayılırdı. Emily, tanıştığı insanları tarttığı sezgi becerisiyle, Bayan Kent'in mutlu bir kadın olmadığını hemen hissetti.

Evleri, Blair Water ve kum tepeleri arasında, Emily'nin 'Hayal Kırıklığı Evi' adını verdiği evin doğusundaydı. Çoğu insan burayı bakımsız bir yer olarak görse de Emily büyüleyici olduğunu düşünmüştü.

Küçük sevimli bir ev, ana yoldan sonra dikleşen ve aniden yükselen küçük bir yamacın üzerinde kalıyordu. Yolum girişinde neredeyse her yeri yabani gül ağaçlarıyla kaplı bir çitin devamında eskimiş raylı bir kapı bulunuyordu. Ön kapıya doğru, basamak vazifesi görmesi için yokuşun kenarına taşlar koymuşlardı. Evin arkasında yıkık dökük küçük bir ahırın önünden Blair Water'a doğru eğimli şekilde, kül yeşili renginde bir buğday tarlası uzanıyordu. Evin önünde ise, parlak kırmızı renkte gelincik buketlerinin bulunduğu harika bir veranda vardı.

Teddy onları gördüğüne çok sevinmişti ve birlikte güzel bir öğleden sonra geçirdiler. Onlar varken Teddy çok daha mutlu görünüyordu ve gözleri daha parlaktı. Bayan Kent, Teddy'deki bu değişimi görünce büyük bir hevesle kızlardan tekrar gelmelerini istedi. Zaten kızlar da burayı büyüleyici bir yer olarak gördükleri için tekrar gelme fikrini memnuniyetle karşıladılar.